

Ще вчора сонечко так гріло,
Чабан з отарою бродив.
Озиме пишно зеленіло,
І лист у лузі гомонів.

Сьогодні ж степ увесь неначе
Заслав срібнастий оксамит,
І вітер жалісливо плаче,
І сонце лє не той мов світ.

Отак і серце моє вкрите, —
Мов сніговий на нім покров...
Бо вже тепер йому не світе
Ані надія, ні любов.

Учора ж як воно пишалось!
Не знало, щастячку де край;
Усе, усе йому всміхалось
І скрізь здавався світлий рай.
